

Què puc esperar?

Dm, 7/02/2017 per Andreu Ibarz Mellado

[Colloquium Salutis](#)

El **criticisme kantianista proposa quatre interessos essencials per a la raó humana** o preguntes radicals, entre elles, «**què puc esperar?**». Per a aquest filòsof, i en aquell context, el qüestionament feia referència —òbviament— a la pregunta religiosa. Sense menystenir aquest plantejament **semblaria molt oportú fer un capgirament a la mateixa pregunta tot personalitzant-la i fent-la contemporània**. Això només és possible si tenim una certa expectativa sobre futur i, alhora, vivim un present amb prou gruix per no reduir-lo a un pur instant. Alguns escenaris certament ens provoquen neguit o preocupació i ens agradaria tenir respostes sobre «què puc esperar», per exemple, dels àmbits de la política, l'economia o l'ecologia.

Cal dir però que la pregunta «què puc esperar» no és simplement un «què espero». La primera incorpora de manera subtil dos importants elements: **el realisme i l'eticitat**. Davant la freqüent agressivitat de la realitat, l'anonimat de les causes i la manca d'un relat coherent fora bo **plantejar-nos l'exercitació mantinguda sobre la pregunta «què puc esperar» des del meu protagonisme tot vinculant-la a tres entorns fonamentals de la vida personal: la transició a la universitat, el projecte de parella i la vida laboral**. En efecte, l'espera entesa de manera proactiva i implicada.

En definitiva, un «què puc esperar?» com a pregunta oberta i general, però, evidentment connectada amb el sentit de futur, al món, als estudis, la universitat, la professió, la parella, la família, les relacions, la comunitat... Un «**de qui espero?**», perquè l'espera en les grans o petites coses té a veure amb les persones concretes o les institucions. I el «**com espero?**» en relació amb les actituds que aboco en el marc de la universitat, la vida de parella, la professió... També «**què esperen de mi?**», que significa obrir el meu projecte de vida a una oportunitat o un servei envers els altres... I encara podem personalitzar més perquè al darrere d'un què hi ha d'haver un qui entès com a persones concretes o col·lectiu preferent: «**qui espera de mi?**» Arribats aquí, encara ens queda interpel·lar-nos amb una nova pregunta amb un plantejament crític: «**Què esperes o què esperen de mi i jo no hi estic d'acord?**» i, també, una amb un to afectuós i emocional: «**Què no esperes de mi i m'agradaria que esperessis.**» Aquestes variacions de la mateixa constel·lació poden sintetitzar-se en una que explicita el compromís i el protagonisme: «**A què espero?**» Apliquem-ho, doncs, com a mínim a la vida universitària, la parella i la vida professional.

Publicat a *Catalunya cristiana*, núm. 1950 de 5 de febrer de 2017, p. 14.